

MERITIUS®

ADVOCATEN - AVOCATS

Verdienstelijk in recht

© Copyright MERITIUS® Gent

In dit nummer

Over de belaste meerwaarde op aandelen 1**Een ambtenaar rijdt toch ook niet met een Ferrari ? 1****Geen subsidiaire aanslag na schending redelijke termijn 2****Herkwalificatie interesten vereist concrete bewijs 2****Een bedrijfsleider mag zich betalend laten bijstaan 3****Goedkope aandelen boeken tegen aanschaffingswaarde 3****Soepel bewijs van brandstofkosten 3****Kosten voor motorrijlessen zijn geen beroepskosten 4****De fiscus mag het vertrouwen niet beschamen 4****Over de belaste meerwaarde op aandelen ...***Luc STOLLE*

Meerwaarden die vennootschappen realiseren bij de verkoop van aandelen zijn vrijgesteld van vennootschapsbelasting als de aandelen voldoen aan de zgn. taxatievoorwaarde voor de DBI-af trek op de eventuele dividenden. Sinds aanslagjaar 2013 kwam daar een voorwaarde bij: de aandelen moeten gedurende een ononderbroken periode van één jaar in volle eigendom behouden zijn (art. 192, 1° lid WIB/92). Is niet voldaan aan één van deze voorwaarden, dan is de meerwaarde belastbaar tegen 25%. Verhoogd met de aanvullende crisisbijdrage is dat 25,75%.

In een geval dat werd voorgelegd aan het Hof van Beroep te Antwerpen meende de Administratie te kunnen aantonen dat de verkoopovereenkomst minstens gedeeltelijk geherkwalificeerd moest worden als een overeenkomst die niet onder de vrijstellingsregeling valt, nl. als een onrechtstreekse schenking. De Administra-

tie stelde dat er simulatie was voor wat betreft de prijs (die onredelijk hoog was), zodat een deel van de koopovereenkomst moest worden afgesplitst. Het gedeelte van de betaalde prijs dat hoger was dan de (volgens de Administratie) 'normale' prijs zou aldus niet ontvangen zijn als meerwaarde bij de 'verkoop' van aandelen en diende daarom te worden uitgesloten van de vrijstelling van art. 192 WIB/92.

Het Antwerpse Hof was het evenwel niet eens met die stelling: uit het enkele feit dat de prijs voor de aandelen te hoog zou zijn, kan niet worden afgeleid dat er sprake is van een gedeeltelijke onrechtstreekse schenking. Evenmin kan de simulatie afgeleid worden uit het feit dat bij de waardering van de aandelen op het moment van de verkoop werd uitgegaan van foute prognoses en verwachtingen.

*Antwerpen 3 januari 2012***Een ambtenaar rijdt toch ook niet met een Ferrari ?***Didier BAECKE*

De Administratie verwierp de aftrek van de door een vennootschap aangegeven kosten (van ongeveer 1 miljoen BEF per jaar) m.b.t. een Ferrari in de mate dat deze kosten hoger lagen dan 1,5 keer de kilometervergoeding van het rijkspersoneel (KB 18.01.1965 houdende algemene regeling inzake reiskosten). Zij meent dat het excedent op onredelijke wijze de beroepsbehoefte overtreft (art. 53, 10° WIB/92).

Volgens de belastingplichtige moet de fiscus evenwel zelf het onredelijk karakter, alsook het onredelijk gedeelte van de kosten, aantonen.

Het Hof van Beroep volgt de visie van de belastingplichtige. De fiscus kan niet zomaar het

barema van de kilometervergoeding voor het rijkspersoneel – zelfs al wordt het vermenigvuldigd met 1,5 – op een abstracte wijze als criterium gebruiken om het 'normaal' bedrag van de autokosten vast te stellen. De fiscus moet bij haar bewijsvoering rekening houden met de concrete situatie van de belastingplichtige. Volgens het Hof is de Administratie dan ook 'willekeurig' te werk gegaan door het 'onredelijke' bedrag van de autokosten op de hoger vermelde wijze vast te stellen.

N.v.d.r.: Eigenlijk had de Administratie beter de kaart van art. 49 WIB/92 (beroepskosten) kunnen trekken.

Luik 27 november 2013

MERITIUS
ADVOCATEN - AVOCATS

Artikel 55 lid 1 WIB/92 (aj. 2013):

“Interest van obligaties, leningen, schulden, deposito's en andere effecten ter vertegenwoordiging van leningen worden slechts als beroepskosten aangemerkt in zover zij niet hoger zijn dan een bedrag dat overeenstemt met de overeenkomstig de marktrente geldende rentevoet rekening houdend met de bijzondere gegevens eigen aan de beoordeling van het aan de verrichting verbonden risico en inzonderheid met de financiële toestand van de schuldenaar en met de looptijd van de lening.”

Het tweede lid handelt over de in aanmerking te nemen rentevoet.

Geen subsidiaire aanslag na schending redelijke termijn

Luc STOLLE

Hoewel de fiscale wet geen termijn oplegt binnen dewelke een directoriale beslissing moet worden genomen, is de Administratie volgens de beginselen van behoorlijk bestuur wel verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

Het feit dat een lange termijn verstrijkt tussen het indienen van een bezwaarschrift en de directoriale beslissing, maakt op zich nog geen schending uit van de verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen. Voor de lange termijn kunnen gegronde redenen bestaan, zoals de complexiteit van het geschil, het feit dat de resultaten van een strafrechtelijk onderzoek moeten worden afgewacht, het wachten op inlichtingen bij buitenlandse administraties, etc.

In casu vond de Brugse fiscale rechter geen dergelijke redenen in het dossier terug. De rechter stelde ook vast dat het overschrijden van de

redelijke termijn tot gevolg had dat de rechten van verdediging ernstig werden aangetast, temeer omdat in de directoriale beslissing nieuwe argumentatie werd aangevoerd ter ondersteuning van de aanslag. De vernietiging van de aanslag is, aldus de rechtbank, de enige gepaste sanctie.

Maar er is meer: de nietigheid van de aanslag wegens schending van de redelijke termijn heeft ook tot gevolg dat de Administratie geen subsidiaire aanslag kan vestigen. Volgens de rechtbank impliceert deze schending immers een fout die de Administratie niet meer kan rechtzetten.

Ook het argument dat de vennootschap vanaf 1 april 2001 zelf een gerechtelijke procedure kon opstarten en dat niet gedaan heeft, kon de rechter niet overtuigen.

Rb. Brugge 21 oktober 2013

Herkwalificatie interesten vereist concreet bewijs

Luc STOLLE

De problematiek inzake de interesten van 'voorschotten' die bepaalde personen (o.m. sommige bedrijfsleiders) aan hun vennootschap toestaan is genoegzaam bekend. Zij worden in dividenden geherkwalificeerd in de mate dat de toegepaste interestvoet of de voorschotten bepaalde grenzen overschrijden. Wat de interestvoet betreft, vindt de herkwalificatie plaats 'in de mate dat' de marktrente overschreden wordt (art. 18 al. 1, 4° WIB/92 verwijst naar de 'marktrente' bedoeld in art. 55 WIB/92 – zie tekst in de marge).

In casu was een interestvoet van 10 % overeengekomen tussen de zaakvoerder en de vennootschap. De Administratie verwees evenwel naar de 'referentierentevoet' die voor het betrokken jaar bij KB was vastgesteld om het voordeel van alle aard te berekenen dat voortvloeit uit het bestaan van goedkope 'niet-hypothecaire leningen zonder vaste looptijd'. Deze rentevoet bedroeg 8,25 %, zodat de Administratie 1,75 % van de rente herkwalificeerde in een dividend.

De Gentse fiscale rechter wijst erop dat de door de fiscus gehanteerde referentierentevoet niet noodzakelijk een weergave vormt van de normale gangbare interestvoet.

Vervolgens stelt de rechtbank vast dat de lenin-

gen door de zaakvoerder werden toegestaan voor onbepaalde duur, zonder concreet terugbetalingsplan en zonder waarborgen of zekerheden. De leningen kunnen daardoor met een kaskrediet worden vergeleken. Uit de stukken bleek trouwens dat voor 'kaskredieten', toegekend in het betrokken jaar, interestvoeten werden aangerekend gaande van 8,9 % tot 22,2 % per jaar. Het tarief van 8,9 % bleek o.m. uit een verklaring van de huisbankier van de vennootschap, die er wel meteen aan toevoegde dat voor kredieten van onbepaalde duur (vergelijkbaar met een kaskrediet) toegekend aan de vennootschap, een interestvoet van 10,15 % gehanteerd zou worden.

De fiscus heeft het zich m.a.w. al te gemakkelijk gemaakt en de bovengenoemde referentierentevoet onterecht gehanteerd als vermoeden. Zij heeft nagelaten de werkelijke situatie te onderzoeken. De rechtbank besluit dan ook dat de Administratie niet op afdoende wijze heeft aangevoerd dat het gehanteerde interestpercentage niet zou overeenstemmen met de normaal geldende rentevoet. Zij doet de aanslag dan ook teniet.

Rb. Gent 17 juni 2013

Het Hof wijst er verder op dat de bedrijfsleider op grond van de art. 49 en 52, 4° WIB/92 gerechtigd is om de kosten af te trekken die hij maakt in de uitoefening van zijn beroepsactiviteit voor zover hij die kosten maakt om zijn belastbare inkomsten te verkrijgen of te behouden. Onder die kosten vallen ook de lonen door de bedrijfsleider betaald aan zijn gezinsleden voor het (laten) uitvoeren van taken die geen betrekking hebben op het leiding geven.

Een bedrijfsleider mag zich betalend laten bijstaan

Philippe VANDEN POEL

De bedrijfsleider van een NV die gewassen teelt, laat zich bij de uitoefening van zijn activiteit helpen door zijn zoon en betaalde hem daarvoor uit eigen zak een bezoldiging. De zoon voerde voornamelijk ondersteunende taken uit zoals het onderhoud en de herstelling van voertuigen, het zaaïen en maaien, het kraan- en sloopwerk, enz. De fiscus aanvaardt deze bezoldiging niet als beroepskost van de bedrijfsleider. Zij meent dat het gaat om kosten van de vennootschap.

Het Hof van Beroep te Gent is een andere mening toegedaan. Het Hof analyseert het takenpakket van de bedrijfsleider en stelt vast dat hij niet enkel leiding geeft, maar ook opdrachten

vervult die tot de activiteit van het bedrijf behoren en die op zich onderscheiden zijn van de leidinggevende taken. Het Hof wijst er verder op dat de bedrijfsleider op grond van de art. 49 en 52, 4° WIB/92 gerechtigd is om de kosten af te trekken die hij maakt in de uitoefening van zijn beroepsactiviteit voor zover hij die kosten maakt om zijn belastbare inkomsten te verkrijgen of te behouden. Onder die kosten vallen ook de lonen die de bedrijfsleider betaalde aan zijn gezinsleden voor het (laten) uitvoeren van taken van een bedrijfsleider die geen betrekking hebben op het leiding geven.

Gent 17 december 2013

Goedkope aandelen boeken tegen aanschaffingswaarde

Didier BAECKE

Een vennootschap kocht aandelen tegen een prijs die ontegensprekelijk beneden de werkelijke waarde lag (ditmaal dus een te lage prijs). De fiscus is van oordeel dat de ontvangen "meerwaarde" een opbrengst uitmaakt en moet worden belast.

De belastingplichtige is het daarmee niet eens en stapt naar de rechtbank te Leuven. Hij betoogt er dat de belastbare winst, behoudens uitdrukkelijke afwijking door de fiscale wet, wordt vastgesteld overeenkomstig de regels van het boekhoudrecht: de art. 20 en 21 van het jaarrekeningen-KB d.d. 8.10.1976 bepalen dat een actiefbestanddeel gewaardeerd wordt tegen

aanschaffingswaarde die de aankoopprijs en de bijkomende kosten omvat. Aldus dienen de aangekochte aandelen tegen de aanschaffingswaarde te worden geboekt en blijkt er geen opbrengst uit de jaarrekening.

De rechtbank stelt vast dat de Administratie er niet in slaagt om de beweerde (verdoken) schenking aan te tonen zodat er inderdaad geen reden is om van de waardering aan de werkelijk betaalde prijs af te stappen; het verschil tussen de mogelijks hogere waarde en de betaalde prijs, is een latente meerwaarde die onbelastbaar blijft.

Rb. Leuven 11 mei 2012

Soepel bewijs van brandstofkosten

Didier BAECKE

Een belastingplichtige is een sloddervos en slaagt er niet in om van elke tankbeurt bewijsstukken bij te houden. Hij bewijst daarom het aantal beroepsmatig afgelegde kilometers door voorlegging van weekagenda's die aantonen dat hij ingevolge zijn beroep van zelfstandig handelsagent stelselmatig zeer grote afstanden moet afleggen voor het bezoek aan zijn cliënteel, door voorlegging van het keuringsbewijs waaruit de kilometerstand blijkt, van het onderhoudsboekje (eveneens met de kilometerstanden) en van de aankoopfactuur van de auto.

De rechter te Brugge kan zich hierin vinden: wanneer de belastingplichtige niet in de moge-

lijkheid is om de beroepskosten te staven aan de hand van facturen, een fiscaal ontvangstbewijs of elk ander stuk dat door enige wettelijke of reglementaire bepaling is opgelegd, kunnen brandstofkosten – zoals alle beroepskosten – door alle andere door het gemeen recht toegelaten bewijsmiddelen, met uitzondering van de eed, worden bewezen.

Zelfstandigen en kostenbewijzers kunnen aldus brandstofkosten berekenen aan de hand van het gemiddelde verbruik en de gemiddelde brandstofprijs per liter.

Rb. Brugge 4 december 2013

MERITIUS
ADVOCATEN - AVOCATS

Artikel 49 lid 1 WIB/92 (aj. 2013)

“Als beroepskosten zijn aftrekbaar de kosten die de belastingplichtige in het belastbare tijdperk heeft gedaan of gedragen om de belastbare inkomsten te verkrijgen of te behouden en waarvan hij de echtheid en het bedrag verantwoordt door middel van bewijsstukken of, ingeval zulks niet mogelijk is, door alle andere door het gemeen recht toegelaten bewijsmiddelen, met uitzondering van de eed.”

Kosten voor motorrijlessen zijn geen beroepskosten

Philippe VANDEN POEL

Een belastingplichtige is het drukke verkeer beu en schaft zich een motorfiets aan om naar het werk te rijden. De kosten voor motorrijlessen wil hij aftrekken als beroepskosten, evenals de kosten voor het afleggen van het motorexamen.

De fiscale rechter te Brugge acht dit een brug te ver. De noodzakelijke voorwaarde waaraan kosten moeten voldoen om aftrekbaar te zijn, is dat zij gedaan of gedragen worden in de uitoefening van een beroep dat erop gericht is een beroepsincome te verwerven of te behouden. Noodzakelijk maar voldoende is dus dat er een innige band bestaat tussen de kosten en de beroepswerkzaamheid (art. 49 WIB/92).

De Brugse rechter stelt vast dat de belastingtieve ook in de periode waarin hij niet over een motor beschikte, belastbare inkomsten had. Daaruit kan afgeleid worden dat de kosten van de rijlessen en het motorexamen niet noodzakelijk zijn om belastbare inkomsten te verkrijgen of te behouden. Het gaat daarentegen om het verwerven van een algemene vaardigheid en derhalve om een privé-uitgave die voor het uitoefenen van de beroepswerkzaamheid niet noodzakelijk is. De fiscus heeft dan ook terecht deze kosten verworpen, aldus de Brugse rechter!

Rb. Brugge 22 oktober 2013

De fiscus mag het vertrouwen niet beschamen

Evi CONRUYT

In 2002 krijgt een winkelier een lokale opsporingsagent over de vloer. Deze wijst de winkelier er niet op dat hij een kasboek moet aanhouden. De agent was blijkbaar van oordeel dat het bijgehouden ontvangstenboek, met de bijhorende stukken, volstonden als stukken die dagelijks dienden te worden ingevuld en bij een onaangekondigde controle onmiddellijk moeten kunnen worden voorgelegd.

Door aldus te handelen heeft de belastingadministratie, waar de betrokken opsporingsagent

deel van uitmaakt, de winkelier in de waan gelaten dat de bijgehouden documenten volstonden en dat er geen kasboek diende te worden bijgehouden.

Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel verzetten er zich *in casu* tegen dat de belastingadministratie later, zonder enige verwittiging, de boekhouding als niet-bewijskrachtig verwierpt omdat er geen kasboek werd bijgehouden.

Rb. Leuven 13 september 2013

Onze kantoren

MERITIUS® GENT

Martelaarslaan 402 - 9000 Gent
Tel. +32 (0)9 269 70 70 - Fax +32 (0)9 269 70 71
info.gent@meritius.be

MERITIUS® BRUXELLES

Georges Henrilaan 431 - 1200 Bruxelles
Tel. +32 (0)2 735 91 56 - Fax +32 (0)2 734 35 00
info.brussels@meritius.be

MERITIUS® MONS

Rue Ste Gertrude 1 - 7070 Le Roeulx
Tel. +32 (0)64 66 50 12 - Fax +32 (0)64 67 60 93
info.mons@meritius.be

MERITIUS® NAMUR

Rue des Aubépines 44 - 5101 Namur (Erpent)
Tel. +32 (0)81 32 22 70 - Fax +32 (0)81 32 22 79
info.namur@meritius.be

MERITIUS® ANTWERPEN

Jules Moretuslei 374-376 - 2610 Antwerpen
Tel. +32 (0)3 825 55 00 - Fax +32 (0)3 825 56 00
info.antwerpen@meritius.be

Bezoek ook onze website: <http://www.meritius.be>

MERITIUS is a member of **CYRUS ROSS INTERNATIONAL EEIG**

With member offices in Austria, Belgium, Bulgaria, Denmark, Finland, France, Germany, Great Britain, Hungary, Ireland, Italy, Luxembourg, Netherlands, Norway, Poland, Portugal, Spain, Sweden, Switzerland

www.cyrusross.com